

ခွန်းဆက်

အိပ်...

Chapter - 4

အပိုင်း ၃၁

Blue

Blue အီတီကိုထားခဲ့ကာ လွန်းသာနဲ့အတူ ကားနဲ့ အတော်လှမ်းလှမ်းကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လွန်းသာကို လယ်ကွင်းတစ်နေရာမှာ ခဏနေခဲ့ခိုင်းကာ အခြားနေရာတစ်ခုကို ခဏထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ရဲစခန်းကို သတင်းပေးလိုက်မိသည်။ ပျားအုံကို တုတ်နဲ့တော့ စထိုးလိုက်ပြီမို့ ပျားတုပ်မှာတော့ ထွေထွေထူးထူး ကြောက်လန့်မနေတော့ပါ။

လွန်းသာရှိရာသို့ Blueပြန်လာခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းတစ်နေရာကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ထိုကောင်လေးဟာ ခုနက ကားပေါ်မှာ မိမိနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး စွာတေးလန်နေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ လားလားမှ မသက်ဆိုင်တော့ပါ။ တည်ငြိမ်နေပြီး အဝေးတစ်နေရာကို ငေးကြည့်ကာ ဆွေးနေပုံရသည်။ လွန်းသာအနားBlue သွားရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်

"တစ်ယောက်ယောက်ကို လွမ်းနေတာလား ..."

တည်ငြိမ်နေတယ်လို့ ချီးမွမ်းမိသည်က မှားသွားခဲ့သည်။ ချက်ချင်းBlueဘက်သို့ လှည့်ကာ ခပ်စွာစွာအသံဖြင့် ပြောလာတော့သည်။

"ဘယ်သူ့ လွမ်းလွမ်းပေါ့ ခင်ဗျား အလုပ်ပါလား ..."

Blue လွန်းသာမမြင်အောင် ပြေးလိုက်မိသည်။ Blueသူထို့သို့ မေးလာလျှင် ထိုကောင်လေး ယခုလိုဖြေမည်ကို ကြိုတင်သိနေလို့ ဖြစ်သည်။ Blue မိမိသိချင်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို အရဲစွန့်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

"အဲဒီလူက ငါနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်တူလို့ ခဏခဏ မှားရတာလဲ ..."

"... "

Blueသူ့ဘေးနားက ကောင်လေး တိတ်ဆိတ်သွားတာကြောင့် ဘေးကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ လွန်းသာခေါင်းလေးကို ငုံ့ထားတာကြောင့် Blue မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ မင်းကိုအဲဒီလူက နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာလား ဒါမှမဟုတ် မေးမိတဲ့ငါကပဲ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာ အဟောင်းကို ဆွမိတာလား ငါငိုချင်မိတယ် ဘယ်အရာက မင်းကို အခုလို ငြိမ်ကုပ်ပြီး နာကျင်စေတာလည်း ဆိုတာ။

"မင်းမပြောချင်လည်း ရပါတယ် ငါအတင်းမမေးဘူး ..."

"မတူဘူး ..."

ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံနဲ့အတူ မိမိကို မော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်နှာလေးကို Blueစူးစမ်းနေမိသည်။ ပြုံးထားသည် သို့ပေမဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အပြုံးမဟုတ် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ဟန်ဆောင်အပြုံးဖြစ်သည် ဆိုတာ Blueသိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဲဒီလိုအပြုံးမျိုးကို သူ၏ညီလေးလွန်းခွဲက သူ့အား ထိုနည်းတူစွာ ပြုံးပြခဲ့ဖူးလို့ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သူမသိလိုက်ပါ။

ဒီအပြုံးကို ပြုံးတဲ့လူတွေက ဟန်ဆောင်မကောင်းဘူး ပြုံးနေပေမဲ့ မျက်ဝန်းမှ အရည်ကြည်လေးများ ဝေ့ဝဲနေတယ် သူတို့မျက်လုံးမှာ သူတို့ နာကျင်နေပါတယ် ဆိုတာ အထင်းသား ဖော်ပြနေတာကို တကယ်ပဲ မသိကြတာလား။ ဟန်ဆောင်လက်စနဲ့ အဆုံးထိ ဟန်ဆောင်လိုက်ပါလားလို့ Blue လွန်းသာဆိုတဲ့ ကောင်လေးအား ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင်ပြောနေမိသည်။

"သူက ခင်ဗျားနဲ့မတူပါဘူး သူကသိပ်ရုပ်ဆိုးတယ် မခေါ်ဘဲ ရောက်လာ

တယ် နှင်မထုတ်ဘဲနဲ့လည်း ပြန်သွားတယ် တကယ့်တော့ သူကမကောင်း တဲ့ လူကြီးပဲ ..."

"မင်းက စိတ်ထဲမရှိတာလဲ လိမ်ပြောတတ်တယ်နော် ..."

Blue လွန်းသာစိတ်ထဲ မပါဘဲ လိမ်ပြောနေတာကို သိနေသည်။ အသံရဲ့ အတိမ်အနက် အဖျားခတ်သွားတဲ့ နောက်ဆုံး စကားသံလေးတွေက စိတ်မ ပါဘဲ ထိုလူကို ပြစ်တင်ပြောဆိုနေတယ် ဆိုတာ သိသာစေသည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ Blue အလိမ်ခံလိုက်မိသည်။ လွန်းသာဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ထပ်မံ ဒဏ်ရာကို မဆွလို့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"ဒါဆိုငါနဲ့ ဘာလို့မှားတာလဲ ..."

ဒီတစ်ခါတော့ လွန်းသာ Blueကို မော့ကြည့်လာသည်။ လွန်းသာမဖြေရဲပါ သူ့ခံစားချက်ကို သူသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ Blueကိုသာ ပြောလိုက်လို့ ရလာ တဲ့ အထင်လွဲစရာရလဒ်ကို မခံချင်တော့ပါ။

"အကျင့်မကောင်းတာချင်း တူလို့လေ သူနဲ့ခင်ဗျားက သူများအပေါ် အမြဲ အနိုင်ကျင့်တတ်လို့ ..."

အမြဲအနိုင်ကျင့်တယ် အမြဲရင်ခုန်အောင် လုပ်တယ် သူ့ကိုမပြောပြခဲ့သလို ခင်ဗျားကိုလည်း သူအပေါ်မှာလိုပဲ တူညီတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဟု လွန်းသာစိတ်ထဲကနေ စကား တချို့ကို Blue မသိအောင်ပြောလိုက်မိသည်။

"ဘာကွ ... ငါကအကျင့်မကောင်းဘူး ဟုတ်လား ... မင်းကကော ဘယ်လောက်အကျင့်ကောင်း နေလို့လဲ ... အထက်လူကြီးကို မလေးမစား ရန်တွေ့နေပြီးတော့ ငါအလုပ်ထုတ်မှာ မကြောက်ဘူးလား ..."

"ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်

ခင်ဗျားက တိကျတယ် စည်းကမ်းကြီးတယ် အမှားမရှိဘဲ အလုပ်မထုတ်ဘူး ..."

"အဟမ်း ... သိရင် ... သိရင်ပြီးရော ..."

Blue ရှက်သလို ရင်တုန်သလို ခံစားမိသွားရသည်။ ဒီကောင်လေး မိမိအား အကောင်းပြောနေတာလား ဘာလဲကွ အနာပေးလိုက် ဆေးပေးလိုက်နဲ့ အရူးလေးပဲ။

"ပွေး ... ပွေး ..."

"မင်းဘာပြောတာလဲ ..."

Blue ပြေးပြေးဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ဘေးကကောင်လေးကို ကြည့်ကာမေးလိုက်တော့ ဘေးက လွန်းသာက ခေါင်းလေးခါပြကာ အဝေးတစ်နေရာကို မေးထိုးပြသည်။ သူမေးထိုးပြတဲ့ အဝေးကို ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်တစ်ထောင် ယောက် ကင်မရာကြီး လည်ပင်းမှာ လွယ်ကာ အမောတကောနဲ့ မိမိတို့ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးလာနေသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲဟ။

"သူဘာဖြစ် နေတာလဲဗျ ..."

"ပြေး ဆရာရေ ... နောက်မှာ လိုက်လာတယ် ... ပြေး ... "

Blueမျက်လုံးမျက်ဆန်ပါ ပြူးသွားရသည်။ မိမိတို့အနား ရောက်တော့မယ့် အိတ်တစ်ရုံ အနောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တုတ်တွေကိုင်ကာ လိုက်လာတဲ့ လူတချို့။

"ဘာလဲကွ အဲဒီကောင်တွေကို ရဲမဖမ်းဘူးလား ..."

"ဖမ်းနေတယ် သူတို့ကလူအင်အား များတယ် တချို့ပဲမိပြီး လိုက်လာကျတာ ပြေးပါဆိုနေဗျာ ..."

Blueလည်း ခုနေသူအရစ်ရှည် စကားများလို့ မရမှန်းသိတော့ ဘေးက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတဲ့ လွန်းသာရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ ရွာလမ်းမကြီးဘက်ကို ပြေးရတော့သည်။ နောက်အိတ်တီကလည်း ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြေးနေသည်။

"ဘာ ... ဘာလို့ ... ပြေးနေတာလဲ ..."

"စကားမရှည်နဲ့ ပြေးမှာသာပြေး ... မိရင် မြေကြီးထဲ ရောက်သွားမယ်ကွ ..."

လွန်းသာလည်း နားမလည်တော့ ဒီလူနှစ်ယောက်က ဘာလို့အကြောင်းမဲ့ ပြေးနေပြီး နောက်က လူလေးငါးယောက်ကလည်း ဘာလို့အကြောင်းမဲ့ တုတ်တွေကိုင်ပြီး လိုက်နေတာလဲ နားမလည်တော့ပါ။ အိတ်ရပ်နဲ့ အိတ်တီ ဆိုတဲ့လူ ဘာတွေများ သွားလုပ်လိုက်လို့ ခုလိုသုံးယောက်လုံး ပြေးလွှားနေရတာလဲ။ တကယ်ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ လွန်းသာတစ်ခုကို သတိရမိသွားသည်။ သူ့ကိုလက်ဆွဲကာ ရှေ့ကပြေးနေတဲ့ လူရဲ့ကျောပြင်ဟာ ကိုကိုအရင်က ကျွဲလိုက်ခွေလို့ ပြေးနေတဲ့ ကျောပြင်နဲ့တောင် တူလာသည်။

"ဟား ..."

"ဒီလောက်ပြေးနေတာ မင်းရယ်နိုင်တယ် ..."

နောက်လှည့်ကြည့်လာတဲ့ အကြည့်တွေ ချွေးတွေစီးကျနေတဲ့ မျက်နှာက ခုလိုချိန်မှာတောင် ဘာလို့အဲဒီလောက်တောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေရတာလဲ။ တွန့်ချိုးသွားတဲ့ မျက်ခုံးတွေ၊ စူးရဲရဲအကြည့်တွေ၊ ခနဲတဲ့တဲ့ အပြုံးတွေက အစ Blueဆိုတဲ့ လူကြီးက ဆွဲဆောင်မှုရှိစေသည်။

Blueတို့သုံးယောက် လယ်ကွင်းတွေအလီလီကို ဖြတ်လာကြသည်။ တချို့ လယ်ကွက်များဟာ ရိတ်သိမ်းပြီးတာကြောင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ အနည်းငယ်

ထိုးထောင်နေတဲ့ စပါးပင် အရိုးအတိုအစများသာ ရှိကြတော့သည်။ မြေလည်းမာ စပါးရိုးကလည်း မာတာကြောင့် ပြေးရင်း ဘောင်းဘီအနားစများ ပြကာ ခြေထောက်တွေကို ထိခိုက်မိစေသည်။ တော်တော်ကြာကြာ ပြေးလာတော့ ရွာထဲလမ်းကိုရောက်ပြီမို့ ရွာထဲကို ဦးတည်ပြေးလိုက်ကြသည်။

နောက်ကငါးယောက်ကလည်း ဘယ်ချိန်ကတည်းက မလိုက်နိုင်ကြတော့သည် မသိ သူတို့ရွာထဲအဝင် လှည့်ကြည့်တော့ တစ်ယောက်မှ လိုက်မလာကြတော့ပါ။ မသိရင်သုံးယောက်သား မကြီးမငယ် အပျော်ပြေးလွှားနေတယ်လို့ ထင်ကြတော့မည်။

ရွာထဲရောက်တာနဲ့ အနီးဆုံး ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးကို ဝင်လာလိုက်ကြသည်။ လွန်းသာကပဲ အိမ်ရှေ့မှာရပ်ကာ အနည်းငယ် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

"အိမ်ရှင်တို့ ... ဗျို့အရီးတို့ရေ ..."

"ဝေ့ ဘယ်သူတွေတုံးဟ ..."

လွန်းသာခေါ်သံကြောင့် နောက်ဖေးက အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ခြေသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော ခြေသံမှာ အလျင်လိုနေတာကြောင့် ဘယ်သူခေါ်တာလဲ သိချင်တာကြောင့် ဖြစ်မည် ကြမ်းနင်းသံတို့ ညံစီသွားတော့သည်။

"အယ် ... မောင်ရင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲကွဲ့ ... ဒီရွာမှာတော့ မတွေ့ဖူးပါဘူး ..."

အသက်၆၀အရွယ် အဘွားအိုတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ အဘွားအိုသာဆိုသည် ဖျတ်လတ်သွက်လက် နေသည်ကို Blueသတိထားမိသည်။ ထိုအဘွားအိုက မိမိတို့ကြည့်ရင်း ဆိုလာသည်ကို လွန်းသာက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်အရီးရဲ့ ကျုပ်က ***ရွာသားပါဗျ ... သူတို့ကမြို့က ကျုပ်ဆရာ

တွေပါဗျ ... ကားပျက်သွားတာကြောင့် ပြန်လို့မရတော့လို့ အရီးတို့ရွာထဲ ဝင်လာရတာပါ အရီးရယ် ..."

"ဪ အဲဒီရွာ ကျုပ်သိတယ် ကျုပ်တူလေးက အခုဒီရွာကို ရောက်နေတာ လေ သူမင်းပြောတဲ့ ရွာသားပဲကွဲ့ ... လာကြလာကြ ..."

Blueတို့ အဘွားခေါ်တဲ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကို သွားထိုင်လိုက်ကြသည်။ အဘွားအိုကတော့ ရေနွေးကြမ်းတွေ လက်ဖက်သုပ်တွေ ချပေးကာ စကားစမြည် ပြောနေမိကြသည်။ Blue တောက်ပသောအပြုံးတွေ ဖြူစင်သော မျက်နှာထားလေးနဲ့ အဘွားအိုနဲ့ စကားအပြန်အလှန် ပြောနေသော ကောင်လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အိတ်တီကတော့ လက်ဖက်သုပ်ကို အရစားနေတော့သည်။

"ဟာ ... မင်းက ... လွန်းသာမလား ..."

"ကိုကြီး ... ကိုကြီးသာထူးမလား ... အဘွားရဲ့တူဆိုတာက ကိုကြီးသာထူးလား အဘွားရဲ့ ..."

"အေးကွဲ့ မိန်းမခိုးမလာဘဲ ယောက်ျားခိုးလာတဲ့ အကောင်ပေါ့ ..."

"ဗျာ ... တကယ်လား ကိုကြီးသာထူး ..."

Blue သူ့ရဲ့အနောက်ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြည့်ပြောနေတဲ့ ကောင်လေးမျက်နှာသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ တောက်ပတဲ့ အချိန်လေးတော့ရှိသား လွန်းသာ မင်းက။

"ဟာလွန်းကြီး ... နေကောင်းလားကွ ..."

နောက်ကျောကနေ နာမည်တစ်ခုကို ခေါ်ပြီး Blueမိမိရဲ့ ပခုံး အဖက်ခံလိုက်ရတာကြောင့် သဘောမကျစွာ လာဖက်တဲ့လူအား နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လွန်းသာ ကြောင်အသွားရသည်။ မျက်နှာကို သေချာမမြင်ဘဲ ကိုကြီးသာ ထူးက နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ကိုကိုနဲ့ အထင်မှားသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါဆို လွန်းသာတစ်ယောက်တည်း အထင်မှားခြင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လွန်း သာသိလိုက်ရသည်။ ကိုကြီးကိုသာထူးအား အကြည့်စူးစူးနဲ့ အလိုမကျစွာ ကြည့်နေတာမို့ လွန်းသာ ဝင်ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

"ကိုကြီးသာထူး မျက်နှာကို သေချာ ငုံကြည့်ဦးဗျ လူမှားနေပြီ ... ကိုလွန်း မဟုတ်ဘူး ..."

"ဟေ ... အေးဟကန့်တော့ဗျာ ကျုပ်ကနောက်က ကြည့်တာ တကယ်ဗျာ လွန်းကြီးထိုင်နေတဲ့အတိုင်း မို့လို့ပါ ..."

"ရပါတယ်ဗျ ... ကျွန်တော့်နာမည်Blueပါ ..."

"ဘ ... ဘီလူး ..."

လွန်းသာ ရယ်ချင်မိသွားသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းရင်း ကိုကြီးသာထူး အား

"ဘီလူးမဟုတ်ဘူး ... အပြာရောင် Blue ..."

"အား ... သိပြီ ... ဒါနဲ့ လွန်းကြီးကို ခုထိရှာမတွေ့သေးဘူးလား လွန်းလေး ..."

Blue မိမိရှေ့မှာ စပ်ပြီးပြီးနဲ့ တောက်ပစွာ ပြုံးနေသော ကောင်လေးရဲ့ပုံရိပ် မှာ သာထူးဆိုတဲ့ လူရဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။ မင်းကအဲဒီလူအကြောင်း ပြောရင် ဘာလို့ ထိခိုက် နာကျင် လွယ်ရတာလဲ ကောင်လေး။

"ယောက်ျား ခိုးလာတယ်ဆို ကိုဆန်းမောင်မလား ..."

Blue ဘာမှမဖြစ်သလို စကားလွှဲပြောလိုက်တဲ့ ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ

ပြီးလိုက်မိသည်။ ဟန်ဆောင်နေပြန်ပြီ အဲဒီအပြုံးနဲ့။ သာထူးဆိုတဲ့ လူလည်း ထပ်မမေးတော့ပါ။ ပြီးနောက်သာထူးက

"အေးပေါ့ကွ ဆန်းမောင်ပဲ ခိုးမှာပေါ့ကွ ... ဟိုသူ့အဖေက သဘောမတူလို့ ခိုးလာတာကွာ ... ဟား ... သူ့ရွာထဲခဏ သွားနေတယ်ကွ ..."

ဘာလဲဟ ခုမှ သတိထားမိတဲ့ ဒီလူက ယောက်ျားချင်း ကြိုက်တဲ့လူလား။ အဲဒါကြောင့် ကောင်လေးကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက မသတိစရာဖြစ်နေတာကို။ အခုလည်း အသားယူနေပြန်ပြီ ခေါင်းပွတ်တာဘာလို့ ဒီကောင်လေး ငြိမ်ခံနေတာလဲ။ သာယာနေတာလား မဖြစ်တော့ဘူး။ Blue တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲမှာပြောနေရင်း လွန်းသာဆိုတဲ့ ကောင်လေး အနား တိုးကပ်ထိုင်လိုက်ကာ သားထူးဆိုတဲ့ လူရဲ့လက်ကို လွန်းသာခေါင်းကနေ ဖယ်ချလိုက်သည်။ သာထူးအပါအဝင် လွန်းသာကော အဘွားအိုကော ခြံတံခါးပေါက်မှာ ရောက်နေတဲ့ ဆန်းမောင်ကော အီတီပါ Blueရဲ့ လုပ်ရပ်အပြင် စကားကြောင့်ပါ လန့်သွားကြသည်။ ထိုစကားသည်ကား

"ခင်ဗျား အဲဒီလိုခေါင်းမကိုင်နဲ့ဗျ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး ခင်ဗျားမှာ ယောက်ျားရှိတယ်မလား ခင်ဗျားယောက်ျား ခင်ဗျားကိုင်ပါဗျ ... သူ့ကိုကိုင်တာ ကျွန်တော် ... မကြိုက် ... ဘူး"
